

onde cirkel, de eventuelt selv har været tvunget ind i, og så må der være så meget mere grund til at tænke grundigt over de forbud, de ville give.

Uanset køn bliver børn meget interesserede i at undersøge den voksne. Det er hele den voksnes krop, som har den nye verdensborgers interesse, og det er jo egentlig ikke så mærkeligt, eftersom alt er nyt og spændende. Det er kun en selv, der kender hver en hudfold og hver en mave, men den lille synes, at det er spændende at opdage maver – og hvad var det, der var under maven? Huden hører op, og der er pludselig noget krøllet, der føles anderledes end huden ovenfor; det ville næsten være mærkeligt, om ikke det skulle undersøges lidt nærmere.

Eller tænk på fornemmelsen i sådan en lille finger, når den glider over den glatte hud på brystet, og pludselig springer en lille dippedut frem; den må simpelt hen undersøges, trykkes ind igen og igen. Fingre og mund er de bedste til at undersøge alt nyt med, hvorfor så ikke acceptere det, når den lille vil udforske den voksnes krop? Derigennem lærer de jo en krop at kende.

For et barn er et voksent menneskes krop ligesom et landskab, der skal udforskes. Alle voksne kan tolerere, at en spæd undersøger næse, øjne, mund og ører. Den voksne er stolt af barnet, så snart det efter remsen: „øjesten, næsetip, mundelip, øreflip, dikke, dikke, dik,“ kan udpege disse dele enten hos den voksne eller sig selv. Men så snart det drejer sig om brysterne eller køns-